

Голдфінгер

Як уже з'ясовано раніше, Бонд-Джеймс-Бонд — це Геракл ХХ сторіччя, законний син згасаючого британського імперіалізму та всюдисущої Секретної служби в особі хитромудрого М. Цього разу йому доведеться стятися — ні, не з Горгоною, бо він її подолав у «Докторі Ноу», і навіть стайні від гуано чистити не доведеться, — а з мамоною. Для більшості пересічних цей ворог нездоланний, але тільки не для випускника англійської приватної школи. Моральні принципи, знаєте... та спорт. Знову карти (вчимося грати в канасту, каналії!)... знову голі дівчата (Маямі, спекотно!), а деякі навіть пофарбовані золотом... розкішні авто (нарешті не «Бентлі», а «Астон-Мартін»)... і багато гольфу. Бо шлях до лав злочинного угруповання лежить через 18 лунок. Голдфінгер, та ще й Аурік (це ім'я таке), — можливо, найзатятіший супротивник, який траплявся Бондові на його тернистому шпигунському шляху. Як й інші злодії, потворної зовнішності, але страшенно розумний. І багатий. Насправді, найбагатший у світі (це вам не Рокфеллер! І не Ахметов). Переграти цього професора злочинного світу буде зовсім непросто. Але відступати нікуди, якщо на карту поставлено золото Англійського банку! До речі, не рекомендую читати особливо чутливим та поклонникам котиків — бо там жах що коїться. І раніше я сторожко ставився до корейців, але після «Голдфінгера» — ну дуже їх ненавиджу. Куди гірше за росіян... Отже, пригоди тривають! Герої не відпочивають!

007

ІЄН ФЛЕМІНГ

ГОЛДФІНГЕР

ДЖЕЙМС БОНД

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7813-9

IAN FLEMING PUBLICATIONS LIMITED

**ІЕН
ФЛЕМІНГ**

**КАЗИНО
РУАЯЛЬ**
ДЖЕЙМС БОНД
ГОЛДФІНГЕР
НК-Богдан

Переклад з англійської *Алекса Антомонова*

GOLDFINGER © Ian Fleming Publications Limited, 1959

The moral rights of the author have been asserted

Права автора захищені.

«JAMES BOND» і «007» є зареєстрованими торговими марками компанії «Danjaq LLC» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Limited».

Всі права захищені.

«Ian Fleming» логотип і «Ian Fleming signature» є зареєстрованими торговими марками компанії «The Ian Fleming Estate» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Ltd».

www.ianfleming.com

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Як уже з'ясовано раніше, Бонд-Джеймс-Бонд — це Геракл ХХ сторіччя, законний син згасаючого британського імперіалізму та всюдисущої Секретної служби в особі хитромудрого М. Цього разу йому доведеться стятися — ні, не з Горгоною, бо він її подолав у «Докторі Ноу», і навіть стайні від гуано чистити не доведеться, — а з мамоною. Для більшості пересічних цей ворог нездоланний, але тільки не для випускника англійської приватної школи. Моральні принципи, знаєте... та спорт.

Знову карти (вчимося грати в канасту, каналії!)... знову голі дівчата (Маямі, спекотно!), а деякі навіть пофарбовані золотом... розкішні авто (нарешті не «бентлі», а «астон-мартін»)...

і багато гольфу. Бо шлях до лав злочинного угруповання лежить через 18 лунок.

Голдфінгер, та ще й Аурік (це ім'я таке), — можливо, найзатятіший супротивник, який траплявся Бондові на його тернистому шпигунському шляху. Як й інші злодії, потворної зовнішності, але страшенно розумний. І багатий. Насправді, найбагатший у світі (це вам не Рокфеллер!

І не Ахметов). Переграти цього професора злочинного світу буде зовсім непросто. Але відступати нікуди, якщо на карту поставлено золото Англійського банку!

До речі, не рекомендую читати особливо чутливим та поклонникам котиків — бо там жах що коїться. І раніше я сторожко ставився до корейців, але після

«Голдфінгера» — ну дуже їх ненавиджу. Куди гірше за росіян...

Отже, пригоди тривають!

Герої не відпочивають!

Частина перша

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

МІРКУВАННЯ НАД ПОДВІЙНИМ БУРБОНОМ

Джеймс Бонд, із двома подвійними бурбонами у шлунку, сидів у залі відльоту аеропорту Маямі й розмірковував про життя та смерть.

Убивати людей було невід'ємною характерною рисою його ремесла. Вбивати людей йому ніколи не подобалось, а коли за службовим обов'язком доводилося, він робив це одним з відомих йому способів і намагавсь якнайшвидше забути про подію. Як секретному агентові з рідкісним префіксом із подвійними нулями, що означало в Секретній службі право на вбивство, йому годилося ставитися до смерті зі спокоєм хірурга. Чому бути, того не минути, й будь-яке розкаяння вважали непрофесійним, навіть гірше — це свідчило б про те, що десь у глибині душі завівся метелик — провісник смерті¹.

Незважаючи ні на що, у смерті того мексиканця було дещо надзвичайно зворушливе. Не те щоб він не заслуговував на смерть. Мексиканець був жорстоким мерзотником, таких у Мексиці називають капунго. Капунго — це бандит, готовий убити будь-кого за мізерну суму — сорок песо, що дорівнює двадцяти п'яти шилінгам, хоча за голову Бонда йому мали заплатити, вочевидь, більше. Судячи зі зовнішності, цей чоловік спричиняв довколишнім тільки біль та страждання. Проте коли Бонд убив мерзотника — а відтоді не минуло й доби — життя залишило його тіло настільки швидко та остаточно, що Бонду навіть здалося: він побачив, як душа у подібі птаха залишає тіло через роззявлений рот, що цілком відповідало гаїтянським повір'ям.

Яка дивовижна різниця між тілом, сповненим життя, і тілом, життя позбавленим! Щойно він був особистістю, а за мить став ніким. Жив-був собі мексиканець з іменем і адресою, карткою соцстрахування, а можливо, з водійськими правами. І раптом щось вийшло з його тіла у дешевому одязі, залишивши порожню оболонку, яка тепер годилася

хіба що для смітника. Різниця шалена, а та штука, що покинула тіло смердючого бандита, була чудовішою за всю Мексику.

Бонд поглянув на зброю, за допомогою якої він позбавив мексиканця життя. Ребро його правиці почервоніло й набрякло. Скоро проступить синець. Бонд зігнув та розігнув долоню, розтер її лівою рукою. Він робив цю процедуру регулярно впродовж короткого авіаперельоту. Масаж був неабияк болісним, але тільки так можна поновити кровообіг у пошкодженій кінцівці. Хтозна, як скоро йому знову знадобиться це знаряддя вбивства. Бонд цинічно посміхнувся.

— Компанія «Нейшінел Ерлайнз»² оголошує посадку на рейс НА-106 до аеропорту Ла-Гвардія, Нью-Йорк. Пасажирів просять пройти до літака через вихід номер сім.

У гучномовці клацнуло: його вимкнули. Бонд поглянув на годинник. До оголошення посадки на рейс «Трансамерики»³ залишалось хвилин десять. Він жестом підкликав офіціантку і замовив ще один подвійний бурбон із льодом. Коли принесли широкий бокал, для пом'якшення смаку побовтав напій і одним махом проковтнув половину. Загасив сигарету та, поклавши підборіддя на ліву руку, задумливо дивився на бетон, який виблискував у промінні сонця, що величаво занурювалось у гладінь Мексиканської затоки.

Смерть мексиканця стала завершальним акордом дуже поганого завдання — можливо, найгіршого з усіх — виснажливого та небезпечного, єдиною перевагою якого була хіба що можливість побути подалі від Контори.

Одна поважна особа в Мексиці володіла плантаціями опіумного маку, й оранжево-червоні квітки росли там зовсім не для краси. Їх зривали для виробництва опіуму, який швидко та порівняно дешево збували через офіціантів у невеличкій забігайлівці під назвою «Мадре де какао». У цієї матусі було багато покровителів. Якщо хтось потребував опій, то міг просто зайти у кафе і замовити дозу разом з напоєм. На касі касир казав, скільки нулів треба додати до чека. Добре організована комерційна діяльність, яка не зачіпала нікого за межами Мексики. А потім, десь далеко в Англії, уряд, під тиском кампанії боротьби з наркоторговцями, розпочатою ООН, проголосив заборону героїну в Британії⁴, що викликало неабиякий переполох у Сохо⁵, а також серед респектабельних лікарів, які бажали оберегти своїх

пацієнтів від страждань. Заборона підстьобнула злочинність. Дуже швидко традиційні канали постачання наркотиків з Китаю, Туреччини та Італії вичерпалися через зростання попиту в Англії.

У той час у Мехіко мешкав такий собі симпатичний комерсант на ім'я Блеквел, у якого в Англії залишилася сестра — наркозалежна від героїну. Блеквел любив її і, звісно, жалів, тож, коли одного разу отримав від неї листа, в якому вона повідомляла, що помере, якщо хтось не допоможе, він не взяв під сумнів її слова, а почав вивчати незаконний обіг наркотиків у Мексиці. Згодом через друзів та приятелів друзів вийшов на «Мадре де какао» і далі — на того самого поважного чоловіка, який вирощував мак. У процесі дослідження досконало вивчив економічний бік питання і дійшов висновку: якщо він зможе нажити капітал, а заразом допомогти стражденним, значить, відкрив таємницю буття.

Блеквел торгував мінеральним добривом, мав складські приміщення і заводик із трьома найманими робітниками, які займалися аналізом ґрунтів та вивченням рослин. Переконати поважного мексиканського джентльмена в тому, що за респектабельним фасадом команда Блеквела зможе переробляти опій на героїн, не становило жодної проблеми. Перевезення товару до Англії організував мексиканець — і за винагороду тисячу фунтів за поїздку один з дипкур'єрів Міністерства закордонних справ раз на місяць доправляв додаткову валізу до Лондона. Ціна не була зависокою, оскільки вміст валізи, яку мексиканський кур'єр залишав у камері схову вокзалу Вікторія, а квитанцію надсилав такому собі Швабу через «Букс енд Пікс Лтд», WC1⁶, вартував двадцять тисяч фунтів.

На жаль, Шваб виявився поганою людиною, яку аніскільки не турбували страждання людства. Куди більше він переймався питанням, а чим місцеві хлопці та дівчата гірші за своїх заокеанських кузенів та кузин, які витрачають щорічно мільйони доларів на героїн. У двокімнатній квартирі в Пімліко⁷ його люди розводили героїн шлунковим порошком і збували суміш на танцмайданчиках та в залах гральних автоматів.

Шваб заробив купу грошей, коли йому на хвіст сіли оперативники з кримінального відділу⁸. Щоб вийти на джерело постачання, Скотланд-Ярд вирішив його не чіпати, а приставити до Шваба «хвіст», який

через деякий час вивів на камеру схову на вокзалі Вікторія, а звідти — на мексиканського кур'єра. З'ясувавши, що у справі замішана іноземна країна, звернулися до Секретної служби, а Бонду наказали знайти джерело і знищити його.

Джеймс наказ виконав. Він прилетів у Мехіко і доволі швидко вийшов на «Мадре де какао». Тоді, граючи роль гуртового покупця з Лондона, законтактував із поважним мексиканцем, який гостинно прийняв його і познайомив з Блеквелом. Нічого не знаючи про проблеми зі сестрою Блеквела, Бонд одразу зрозумів, що той дилетант, а його розчарування щодо заборони використання героїну для медичних потреб — щире. Бонд уночі пробрався до складу, де було розміщено виробництво, і встановив термітний заряд. Потім вийшов, за милю звідти знайшов кафе і з такої відстані спостерігав за язиками полум'я над дахами будівель, прислухаючись до сріблявого передзвону дзвіночків пожежних машин. На ранок зателефонував Блеквелу і розмовляв, накинувши на слухавку носовичок.

— Шкода, що ви втратили свій бізнес учора. Боюся, страховка не покриє ваші польові дослідження.

— Хто це? З ким я розмовляю?

— Я приїхав з Англії. Через ваш товар багато молодих людей утратили життя, а ще більше покалічилися. Сантос більше не приїде в Англію з дипломатичним багажем, а Шваб сьогодні увечері потрапить до в'язниці. Той хлопець, Бонд, також не вийде сухим з води, поліція вже натрапила на його слід.

На іншому кінці дроту почулося перелякане бубоніння.

— Гаразд, не надумайте зайнятися цим знову. Добрива набагато корисніші.

І Бонд повісив слухавку.

У Блеквела не вистачило клепки з'ясувати що до чого. Вочевидь саме мексиканець склав два плюс два. Бонд, звичайно, був обережним та одразу ж змінив готель, але коли вночі повертався додому після пари коктейлів у «Копокабані», на його шляху раптом виріс чоловік в білому полотняному костюмі не першої свіжості та у білому шоферському капелюсі, явно для нього замалому. Під ацтекськими вилицями залягли глибокі блакитні тіні, з одного боку рота стирчала зубочистка, з іншого — сигарета, очі сяли наркотичним блиском.

— Жінка потрібна? Перепихнутися по-швидкому?

— Ні.

— А селяночку? Прямо з джунглів?

— Ні.

— Може, веселі картинки?

Рука мексиканця ковзнула під піджак рухом, настільки добре знайомим Бонду, що коли вона випірнула і тонке срібляве лезо наблизилося до його шиї, Джеймса це не заскочило зненацька.

Майже машинально Бонд застосував випад із захисту проти ножа з підручника із самооборони. Правицею він зупинив руку вбивці, розвернувся, руки зупинилися на півдорозі, відбивши ніж мексиканця від цілі та відкривши його для джеба лівою у підборіддя. Бонд ударив коротким, різким рухом, але його кулак влучив у підборіддя чоловікові зі страшенною силою. Удар відірвав нападника від землі, й, можливо, саме він спричинив смерть, але коли мексиканця відкинуло назад, Бонд, відбивши правою ножа, ріжучим ударом полоснув того по горлу. То був смертоносний удар в адамове яблуко, нанесений долонею зі складеними пальцями, один з найулюбленіших ударів командос. І якщо мексиканець вижив після джеба, то, безсумнівно, помер до того, як його тіло гепнулося на землю.

Із хвилину Бонд стояв, важко відсапуючись, і дивився на зім'яту купу дешевого одягу, що валялася в куряві. Озирнувся — на вулиці ні душі. Якись машини проїжджали мимо, як, напевне, вони проїжджали і в момент бійки, що сталася в тіні. Бонд схилився над тілом, помацав пульс. Очі, котрі щойно блищали наркотичним блиском, уже оскляніли. Дім, в якому мешкала душа мексиканця, спорожнів. Жилець виїхав.

Бонд підтягнув тіло до затіненої стіни й опер на неї. Потім поправив одяг, переконався, що краватка не з'їхала вбік, і повернувся до готелю.

Прокинувся Джеймс на світанку. Поголився і поїхав до аеропорту, де купив квиток на перший літак з Мексики. Ним виявився рейс до Каракаса, де Бонд, не виходячи з транзитної зони, дочекався рейсу «Трансамерика Констеллейшен» до Маямі, який мав того ж дня доставити його до Нью-Йорка.

Знов увімкнули гучномовець, і диктор оголосив: «Компанія «Трансамерика» просить вибачення за затримку рейсу TP-618 до Нью-

Йорка з технічних причин. Час відльоту перенесений на восьму годину ранку. Просимо усіх пасажирів рейсу негайно підійти до стійки «Трансамерики» для розміщення на нічліг. Дякуємо за увагу».

Отакої! І тут не щастить. Що робити — поміняти рейс чи провести ніч у Маямі? Бонд ледь не забув про напій. Схопивши бокал, закинув голову і проковтнув бурбон до останньої краплі. Кубики льоду весело заторохкотіли об зуби. Ось і розв'язання проблеми — він проведе ніч у Маямі й нап'ється як свиня так, щоб залягти у ліжку з першою-ліпшою проституткою, котра на нього натрапить. Він не напивався до нестями вже кілька років. Значить, зараз саме час. Цю додаткову ніч, що звалилася на його голову як дарунок небес, він має використати на повну. Настала пора відпустити віжки, а то надто напружений, надто насторожі. Якого біса він, Джеймс, чорт забирай, ледь не сльози лє над цим клятим мексом-капунго, котрого надіслали його пришити? Вибору не було: вбий, якщо не хочеш загинути. Сотні людей у всьому світі постійно вбивають одне одного. Для цього вони використовують автомобілі або поширюють смертоносні хвороби, кахикаючи одне одному в обличчя; залишають увімкненими газові пальники на кухнях або отруюються чадним газом у зачинених гаражах. Скільки людей, наприклад, було задіяно при виготовленні водневої бомби, починаючи з рудокопів, які видобували уран, до акціонерів — власників уранових копалень? Чи знайдеться на Землі хоча б одна людина, котра б хоч побічно, хоч статистично не дотична до вбивства свого ближнього?

Згасло останнє світло дня. Під небом кольору індиго на маслянистій поверхні бетону відбивалося блимання зелених та жовтих вогників. Із оглушливим ревом на головну зелену смугу зайшов на посадку ДС-7. Вікна транзитного залу задзеленькотіли. Народ повставав з місць. Бонд спостерігав за реакцією людей — невже вони сподівалися, що літак розіб'ється у них на очах і тим самим надасть їхнім пустопорожнім життям хоч якогось сенсу. А може, їхні сподівання добрі? Чого вони бажали для шістдесяти пасажирів — життя чи смерті?

Бонд стиснув губи — хай їм грець! Що за похоронний настрій! Це просто реакція на поганюче завдання. Ти виснажився, втомився бути сильним увесь час. Потрібна розрядка. Ти бачив надто багато смертей. Треба хоч трохи насолодитися життям — неквапливо та розмірено.

Бонд почув звук кроків, що наблизились і зупинилися. Він підняв голову — чисто поголений, багато вдягнений чоловік середнього віку стояв поруч, збентежений, і благально дивився згори донизу.

— Вибачте, але ж ви — містер Бонд... Джеймс Бонд?

СКИБОЧКА СОЛОДКОГО ЖИТТЯ

Бонд віддавав перевагу анонімності, тому його «Так, це я» прозвучало холодно.

— О, яка приємна несподіванка, — чоловік простягнув правицю. Бонд підвівся і потиснув її. Рука була м'якою та невиразною, як рука глиняної людини або напівнадута гумова рукавичка. — Мене звати Дюпон. Джуніус Дюпон. Гадаю, ви мене не пам'ятаєте, але ми зустрічалися раніше. Дозвольте присісти?

Ім'я, обличчя? Так, у ньому було дещо віддалено знайоме. Дуже давно. Однозначно не в Америці. Бонд порився в картотеці пам'яті, одночасно вивчаючи незнайомця. Містерові Дюпону було під п'ятдесят — рожевоощокій, ретельно поголений та вдягнений у загальноновизнаний камуфляж від братів Брукс⁹, яким американські мільйонери прикривають свій сором: однобортний темно-коричневий літній костюм та біла шовкова сорочка з неглибоким комірцем. Закруглені краї комірка зашпилені золотою шпилькою під вузькою червоною зі синіми смужками краваткою, яка дещо нагадувала форму королівських гвардійців. Манжети сорочки висовувалися на півдюйма з рукавів піджака і були прикрашені неограними кришталевиими запонками з мініатюрними мушками. Ансамбль довершували чорно-сірі шовкові шкарпетки та не нові, але начищені шкіряні черевики від, найімовірніше, «Піл»¹⁰. На голові — солом'яний темний капелюх з вузькими полями та широкою бордовою стрічкою.

Містер Дюпон улаштувався навпроти Бонда, витягнув сигарети та золоту, без прикрас, запальничку «зіппо». Бонд відзначив, що чоловік трохи спітнів і дійшов висновку, що Дюпон і є тим, ким здається, тобто можливим американцем, трохи збентеженим. Вони однозначно зустрічалися раніше, але Джеймс ніяк не міг пригадати, де і коли.

— Сигарету?

— Дякую.

— «Парламент».

Бонд проігнорував простягнуту запальничку. Він не любив користуватися чужими, а витягнув свою і запалив сигарету.

— Франція, п'ятдесят перший рік. Руаяль-Лез-О, — містер Дюпон пильно подивився на Бонда. — Те саме казино. Етель — місіс Дюпон — та я сиділи з вами за одним столом тієї ночі, коли ви грали по-великому з одним французом.

Бонд пригадав. Ну звісно, Дюпони сиділи за столом для «бакара» номерами четвертим та п'ятим. Бонд — на шостому. Вони виглядали сумірною парою, і Джеймса втішало те, що його лівий фланг надійно захищений. Тієї шаленої ночі він уцент розорив Ле Шифра. Бонд пригадав усе: яскраве коло світла над зеленим сукном, рожеві краб'ячі руки, що через стіл тягнуться за картами. Він знову відчув тютюновий запах та кислуватий — свого поту. Оце так нічка! Бонд поглянув ув обличчя Дюпона та посміхнувся.

— Звісно, пригадую. Вибачте, що не одразу. То була незабутня ніч! Я тоді не помічав нічого, крім своїх карт.

Дюпон радісно та з полегшенням посміхнувся у відповідь.

— Ну звісно, містере Бонд! Це зрозуміло. Сподіваюся, ви мені вибачите за безцеремонність. Бачите... — він клацнув пальцями, підкликаючи офіціанта. — Ми маємо відсвяткувати нашу зустріч. Що питимете?

— Бурбон з льодом.

— А мені — «Хейг»¹¹ із водою.

Офіціант відійшов.

Дюпон нахилився вперед, його обличчя сяяло. Бонд відчув запах мила та лосьйону після гоління. «Лентерік»¹²?

— Я відразу зрозумів, що це ви, тільки-но побачив. Але сказав собі: Джуніусе, у тебе добра пам'ять на обличчя, але спочатку переконайся. Сьогодні я подорожував рейсом «Трансамерики», і коли оголосили, що він затримується, то, вибачте, містере Бонд, але я з виразу вашого обличчя зробив висновок, що ви також мали летіти цим літаком, — він дочекався стверджувального кивка і продовжив: — Тоді я пішов до стійки реєстрації і продивився список пасажирів. Звісно, віднайшов там ваше ім'я — Дж. Бонд.

Дюпон відкинувся на стільці, задоволений своєю кмітливістю. Принесли напої. Він підняв бокал:

— Ваше здоров'я, сер. Сьогодні мій щасливий день.

Бонд вимушено посміхнувся і випив.

Дюпон знову нахилився вперед і озирнувся навсібіч. Столики поблизу були порожні. Проте він понизив голос:

— Гадаю, ви зараз думаєте, що ж, звісно, приємно вдруте побачити Джуніуса Дюпона, але в чому хитрість? Чому він такий радий мене бачити? — Дюпон припідняв брови, немов граючи роль Бонда. Джеймс зобразив на обличчі чемну зацікавленість. Дюпон присунувся ближче. — Сподіваюся, ви мені пробачите, містере Бонд. Не в моїх правилах лізти в чужі сек... справи, але після тієї гри в Руаялі до мене дійшли чутки, що ви не тільки першокласний гравець, а й... так би мовити... е-е... слідчий. Щось на кшталт оперативного розвідника. — Дюпон навіть побагрянів од власної нетактовності. Відкинувшись на спинку, витягнув хустину, витер лоб і схвильовано подивився на Джеймса.

Бонд знизав плечима й обмацав обличчя Дюпона сіро-блакитними очима, які, попри непевність ситуації, дивилися щиро та іронічно.

— Раніше я захоплювався такого роду речами. Так би мовити, відрижка війни. Деякі ніяк не можуть награтись у «козаків-розбійників». Але в мирний час такі ігри не мають практичної вигоди.

— Розумію, розумію, — Дюпон махнув рукою, що тримала сигарету. Але, ставлячи наступне запитання, відвів погляд, чекаючи на чергову брехню. (Бонд подумав, що під одягом від братів Брукс ховається справжній вовк. Проникливий чолов'яга.) — Отже, ви тепер вгамувалися, — Дюпон по-батьківськи посміхнувся. — А чим ви зараз займаєтесь, якщо не секрет?

— Імпорт-експорт. Я працюю на компанію «Юніверсал». Можливо, ви з нею стикалися?

Містер Дюпон підхопив гру.

— Хм, «Юніверсал», кажете, дайте подумати... Так, я чув про цю фірму. Не можу пригадати, щоб мав з нею справи, але, як то кажуть, ніколи не пізно, — він хмикнув. — У мене купа інтересів по усьому світу. Єдине, куди не лізу, то це хімічна промисловість. На свою біду, містере Бонд, я не належу до хімічних Дюпонів¹³.

Джеймс подумав: цей чолов'яга цілком задоволений тим фактом, що представляє окрему гілку Дюпонів. Він промовчав і поглянув на годинник, немов запрошуючи Дюпона поквапитися зі своїм ходом. А також зробив ментальну позначку бути насторожі. У містера Дюпона було симпатичне, по-дитячому добре обличчя з пухкенькими, як у жінки, губами, кутики яких звисали. Він виглядав так само безневинно, як будь-який інший американець середнього віку, котрі юрмляться з камерами біля Букінгемського палацу. Але Бонд відчував, що консервативний фасад приховує сильну особистість.

Від чіпкого ока Дюпона не сховався погляд, який Бонд кинув на годинник. Він подивився на свій.

— Боже, майже сьома, а ще навіть не наблизився до суті. Бачите, містере Бонд, у мене виникла невеличка проблема, в розв'язанні якої мені б знадобилася ваша порада. І якщо ви могли б присвятити мені трохи вашого часу, а також збираєтеся провести ніч в Маямі, для мене буде честь прийняти вас як гостя, — містер Дюпон простягнув руку. — Можу гарантувати вам прийом на високому рівні. Справа в тому, що я є власником готелю «Флорідіана». Можливо, ви чули, що ми відкрилися незадовго до Різдва. Справи, маю визнати, у нас ідуть якнайкраще, і ми поступово витісняємо цей мотлох — «Блакитний фонтан». — Дюпон зневажливо розсміявся. — Так ми тут називаємо той «Фонтенбло¹⁴». То що скажете, містере Бонд? Гарантую вам королівські апартаменти, навіть якщо мені знадобиться виселити кілька великих гравців на вулицю. І ви насправді зробите мені велику ласку... — Вигляд у Дюпона був благальний.

Бонд вирішив прийняти пропозицію, причому «в темну». Яка проблема не була б у Дюпона — шантаж, гангстери чи жінки — тобто стандартний набір заможної людини — на обмін запропонована скибочка солодкого життя. Навіщо відмовлятися? Джеймс почав, було, заперечувати для годиться, але Дюпон перервав:

— Будь ласка, містере Бонд, благаю! Повірте, я буду страшенно вдячний, — він підкликав офіціантку і розрахувався так, аби Бонд не бачив. Як і більшість багатіїв, Дюпон вважав, що демонструвати, скільки грошей у гаманці, а також величину чайових є непристойним. Засунувши гаманець у кишеню штанів — у передню, а не задню, що у багатіїв, напевне, вважається недоречним, він узяв Бонда під руку.

Відчувши легкий супротив, одразу відпустив. Удвох вони спустилися сходами до центральної зали.

— Давайте з'ясуємо з вашим бронюванням, — Дюпон попрямував до стійки реєстрації компанії «Трансамерики». Короткими, рубленими фразами він продемонстрував свою владу в його власному, американському королівстві.

— Так, містере Дюпон. Звісно, містере Дюпон. Ми про все подбаємо, містере Дюпон.

На вулиці стояв на узбіччі блискучий «крайслер- імперіал»¹⁵. Міцний на вигляд шофер у світло-коричневій уніформі вискочив відчинити дверцята. Бонд заліз усередину і вмовився на м'якому сидінні. Тут було приємно прохолодно, навіть холодно. Представник авіакомпанії вискочив з валізою Бонда, передав її шоферу і з напівпоклоном зник у терміналі.

— «Біллз он зе Біч», — кинув Дюпон шоферу, і великий лімузин від'їхав із заповненої стоянки та вибрався на магістраль.

Дюпон відкинувся на сидінні.

— Сподіваюся, вам подобаються кам'яні краби, містере Бонд? Ви коли-небудь їх куштували? Джеймс відповів, що вони дуже смачні.

Поки «крайслер» мчав через центр Маямі вздовж бульвару Біскейн мимо затоки Біскейн, а потім дамбою генерала Дугласа МакАртура, Дюпон розказував про «Біллз он зе Біч», а також про характерні відмінності м'яса кам'яних крабів од крабів аляскинських. Бонд вставляв доречні зауваження, отримуючи задоволення від швидкої комфортабельної їзди та світської балаканини.

Вони зупинилися коло побіленого у псевдо-регентському стилі фасаду з ліпниною. Неоновими карлючками світилася вивіска «Біллз он зе Біч». Поки Бонд вилізав із машини, Дюпон віддав розпорядження шоферу. Джеймс почув слова «Люкс «Алоха» та «якщо виникнуть питання, перекажи містеру Фейрлі зателефонувати до мене сюди. Зрозумів?»

Вони піднялися сходами. Величезна зала ресторану була витримана у білих тонах з рожевими мусліновими фестонами над вікнами. На столиках розміщені лампи з рожевими абажурами. Ресторан був переповнений засмаглою публікою у дорогому тропічному вбранні — в яскраво-крикливих сорочках, із дзенькотливими золотими

браслетами на зап'ястях, сонцезахисними окулярами в оправках, прикрашених діамантами, та в модних солом'яних капелюхах. У повітрі витала суміш запахів, але переважав запах людських тіл, що весь день підсмажувалися на сонці.

Білл — жінкуватий італієць — поспішив до них.

— О, містере Дюпон, як приємно вас бачити, сер!

У нас сьогодні просто аншлаг. Але для вас ми знайдемо гарну місцину. — Тримаючи величезний гробух меню у шкіряній обкладинці над головою, Білл пропетляв між тими, хто обідав, до найкращого в залі столика на шість персон у куті. Відсунув два стільці, клацнув пальцями, підкликаючи метрдотеля та сомельє, розгорнув меню, розсипався в компліментах з Дюпоном та залишив гостей.

Дюпон закрив меню і звернувся до Бонда:

— Покладіться на мій смак. Якщо вам щось не сподобається, просто відішлемо на кухню — ось і все, — та звернувся до старшого офіціанта: — Кам'яні краби. Не морожені, а свіжі. Топлене масло. Товсті тости. Зрозуміло?

— Так, містере Дюпон.

Сомельє зайняв місце офіціанта.

— Дві пінти рожевого шампанського. «Поммері»¹⁶ п'ятдесятого року. Бокали високі, срібні. Зрозуміло?

— Так, містере Дюпон. Для початку коктейль?

Дюпон запитально підняв брови, поглянув на Бонда і посміхнувся.

— Горілку з мартіні, будь ласка, — відповів Бонд. — Та скибочку лимона.

— Зробіть два таких коктейлі, — сказав Дюпон. — Подвійних.

Сомельє відійшов. Дюпон відкинувся на стільці, витягнув сигарети й запальничку. Оглянув залу, відповів посмішкою на кілька привітань, поглянув на сусідні столики і присунувся ближче до Бонда.

— На жаль, із цим шумом нічого не вдієш, — мовив вибачливим тоном. — Я приходжу сюди тільки для того, щоб поїсти крабів. Це якісь позаземні створіння. Сподіваюсь, у вас нема на них алергії. Якось я привів сюди дівчину, але щойно вона скуштувала краб'яче м'ясо, її губи роздулись, як велосипедні шини.

Бонда потішила зміна в поведінці Дюпона: тільки-но той подумав, що приручив Бонда, що той попався на гачок — його манера

пожвавішала, в мові зазвучали владні нотки. Він разюче відрізнявся від нерішучого, збентеженого прохача, який перестрів Джеймса в аеропорту. Цікаво, чого саме Дюпон потребував від Бонда? Відповідь на це він мав отримати з хвилини на хвилину.

— Я не алергік, — відповів Бонд.

— Чудово, чудово.

Настала пауза. Дюпон кілька разів клацнув запальничкою, але як тільки усвідомив, що робить подразливі звуки, відклав її вбік. Нарешті прийняв рішення. Дивлячись на свої руки, покладені на стіл, мовив:

— Містере Бонд, ви коли-небудь грали у «канасту»¹⁷?

— Гарна гра. Мені подобається.

— А в «канасту» на двох?

— Грав. Хоча це не так цікаво. Якщо ніхто — ні ви, ні партнер — не робить явних ляпів, гра закінчується зазвичай нічиєю. Закон середніх чисел у картах. Шанси на великий виграш мізерні.

Дюпон згідливо закивав головою.

— Саме так думав і я. За сотню зіграних партій два рівних гравці залишаться при своїх. Це зовсім не те, що «джин»¹⁸ чи «Оклахома»¹⁹, але, з іншого боку, саме це мені в ній і подобається. У карти поганяти — аби час згаяти, трохи виграєш, трохи програєш, у кінцевому результаті — всі задоволені. Я правий?

Бонд кивнув. Принесли мартіні.

— Принесіть ще парочку за десять хвилин, — наказав офіціанту Дюпон.

Вони випили. Дюпон повернувся і поглянув на Джеймса. На обличчі Дюпона читалося роздратування.

— А що би ви сказали, містере Бонд, якби я розповів вам, що за тиждень гри програв у «канасту» двадцять п'ять тисяч?

Бонд відкрив рота, щоб висловити здивування, але Дюпон зупинив його жестом:

— Треба взяти до уваги, що я непоганий гравець. Я — член «Ридженсі-клубу» і грав у «бридж» із такими гравцями, як Чарлі Горен²⁰ та Джонні Кроуфорд²¹. Тобто я не вихваляюсь, а просто кажу, що за картярським столом не новачок, — Дюпон запитально подивився на Бонда.

— Якщо ви увесь час грали з тим самим чоловіком, то він шулер.

— Саме так! — Дюпон ляпнув долонею по столу й відкинувся на стільці. — Саме так я і подумав, коли регулярно програвав чотири дні поспіль. Я сказав собі: цей мерзотник махлює, і коли дізнаюся, як саме, то, присягаюся, викину його з Маямі у три вирви. Тоді я подвоїв ставки, потім — іще. Чолов'яга страшенно зрадив. А я спостерігав за кожною його картою, за кожним рухом. Анічогісінько! Тобто абсолютно. Жодного натяку на нечесну гру. Карти не накраплені, мої власні, нова колода за першої вимоги, жодної спроби підглянути в мої карти — неможливо, бо я завжди сидів напроти. Жодного кібітцера²² позаду, який міг би підказувати. А він уперто продовжував вигравати. Вранці виграв, удень також. Нарешті я зовсім озвірів — звісно, не виказав нічого, — не дай боже таку поведінку Бонд сприйняв би за неспортивну, — а ввічливо розраховувався. Нічого не сказавши тому хлопцеві, я зібрав манатки і купив квиток на перший літак до Нью-Йорка. Тільки подумайте! — Дюпон сплеснув руками. — Я втікаю. Але двадцять п'ять штук — це двадцять п'ять штук! А могло стати і п'ятдесят, і сто. Я просто не витримав би ще однієї такої гри, та й без жодного шансу вивести мерзотника на чисту воду. Залишалось тільки втекти. Як вам такий розклад? Я, Джуніус Дюпон, викинув рушник, бо не в змозі пережити поразку.

Бонд співчутливо позіхнув. Принесли нові коктейлі. Джеймса історія заінтригувала, оскільки картярські ігри його завжди цікавили. Він жваво уявляв ситуацію, коли двоє чоловіків грають у карти, причому один акуратно складає взятки, зосереджено набирає очки, а інший кидає карти на середину столу, ледь стримуючи роздратування. Містера Дюпона, без сумніву, ошукали. Але як саме — ось у чому питання.

— Двадцять п'ять тисяч — чималі гроші. За якими ставками ви грали?

— Почали з чверті долара за очко, потім піднялися до п'ятдесяти центів, а тоді — до долара, — збентежено відповів Дюпон. — Доволі високі ставки, враховуючи, що в середньому гра сягає дві тисячі очок. Навіть якщо по четвертаку за очко, то виграш дорівнює п'яти сотням доларів. Ну, а по долару, якщо програєш, узагалі божевілля.

— Але ж ви мали хоч іноді вигравати?

— О, звісно, але хоч які пастки цьому мерзотникові я влаштовував, він завжди пред'являв комбінацію²³. Просто виймав їх з нівідкіль. Звісно, я вигравав якийсь дріб'язок, але лише коли йому потрібно було опуститися на сотню чи на двадцять, у мене на руках були всі козири. Самі знаєте, що в «канасті» головне — правильно скидати карти. Ви встановлюєте пастки, щоб супротивник у них попався. Так ось, чорт забирай, цей хлопець — просто якийсь ясновидець! Щоразу, коли я заманював його у пастку, він її оминав, при тому, що я потрапляв у майже всі його пастки. А коли здавав я — він вибирав найгірші карти та скидав усе підряд — одиночні карти, тузів і бог знає що ще, але завжди викручувався. Таке враження, немов йому були відомі усі мої карти.

— У кімнаті були дзеркала?

— Ха, ні! Ми весь час грали просто неба. Він пояснив, що хоче засмагнути. І йому це вдалося. Він був червоний, як рак. Грали ми тільки зранку та вдень, бо він не грає увечері, мовляв, потім не може заснути.

— А хто він такий? Як його звати?

— Голдфінгер²⁴.

— А ім'я?

— Аурік. Що, наскільки розумію, означає «золотий». Він виправдовує це ім'я. У нього руде волосся.

— Національність?

— Не повірите, але він британець. Постійно проживає в Нассау. Через його прізвище можна подумати, що він єврей, але зовнішність у нього не семітська. В нас у «Флоридіані» з цим строго. Його б не прийняли, якби він був євреєм. Паспорт Нассау. Сорок два роки. Неодружений. Професія — брокер. Про все це я дізнався з його паспорта. Через готельного детектива, перш ніж сісти з ним за карти.

— Брокер який?

Дюпон похмуро посміхнувся.

— Я запитав. Він відповів: «Я займаюсь усім, що під руку підвернеться». Дуже слизький тип. Одразу замикається, коли ставиш пряме питання. Хоча доволі люб'язно бесідує на абстрактні теми.

— Він багатий?

— Ха! — вигукнув Дюпон. — Це найцікавіше. У нього грошей — кури не клюють! Я перевірів його через свій банк. Він непристойно багатий. Мільйонерів у Нассау — як собак, але в тому списку він перший-другий. Подейкують, що свої гроші він тримає у формі золотих зливків. Переміщує їх з банку в банк — туди, де на різниці цін зможе отримати найбільший прибуток. Поводиться просто як федеральний банк. Валютам не довіряє. Не можу йому в цьому докоряти, але, зважаючи на те, що він є одним з найбагатших людей світу, в нього має бути своя система. Проте питання в тому — якщо він насправді такий багатий, за яким бісом йому знадобилися ті кляті двадцять п'ять тисяч!

Метушня офіціантів довкола столика звільнила Бонда від необхідності роздумувати над відповіддю. Широке срібне блюдо з величезними крабами — панцири та клішні поламані — церемоніально встановили на середину столу. Біля кожного поставили по срібному соусникові, до країв наповненому топленим маслом, і по тарілці з тостами. У високих бокалах пінилося рожеве шампанське. Коли стіл приготували, старший офіціант із самовдоволеною ележною посмішкою підійшов ззаду і по черзі пов'язав на шию білі шовкові серветки, які нагадували радше фартухи, бо спадали до колін.

Бонду ця церемонія нагадала Чарльза Лоутона²⁵ в ролі Генріха VIII, але ні Дюпон, ані довколишні не відреагували на таку гаргантюріанську показуху. Дюпон, радісно вигукнувши «Кожний за себе!», поклав кілька шматків краба собі на тарілку і, щедро умочуючи кожний у масло, відправляв до рота. Бонд наслідував його приклад й узявся за їжу, точніше, почав жерти найкращу в своєму житті страву.

М'ясо цих кам'яних крабів було найніжнішим та найсмачнішим з усіх ракоподібних, яких йому доводилося куштувати. Воно відмінно поєднувалося зі сухим тостом і трохи гіркуватим присмаком топленого масла. Шампанське мало легкий присмак полуниці й було крижано-холодним. Опісля кожної порції м'яса шампанське приємно охолоджувало піднебіння для наступної порції. Чоловіки їли зосереджено й обмежувалися хіба що окремими репліками, допоки блюдо не спорожніло.

Злегка відригнувши, Дюпон востаннє витер масло з підборіддя шовковим фартухом і відкинувся на стільці. Його обличчя

розчервонілося.

— Містере Бонд, — мовив благоговійно, — готовий закластися, що у світі не знайдеться смачнішої страви. Що скажете?

«Я прагнув солодкого життя, — подумав Бонд. — Розкішного життя. Чи подобається воно мені? Чи подобається мені жерти, як свиня, а потім вислуховувати подібні коментарі?» Раптом думка про те, щоб повторити таку трапезу або взагалі пообідати ще раз у компанії містера Дюпона, викликала у Джеймса огиду. Але він одразу ж засоромився такої своєї реакції. Дюпон попросив, і йому було надано. Це протестував пуританин, який сидів усередині. Бонд сам висловив побажання, що в буквальному сенсі було запхано йому в горлянку.

— Не можу стверджувати стовідсотково, — відповів він, — але то була справжня смакота.

Відповідь задовільнила Дюпона, і він замовив каву. Бонд відмовився від запропонованих сигар та лікеру, запалив сигарету й терпляче став чекати на пропозицію. Він був упевнений, що наступний хід обов'язково буде зроблений. Розумів, що все це — лише прелюдія. Гарзд, послухаємо.

Містер Дюпон прочистив горло.

— Містере Бонд, у мене є для вас пропозиція, — він вступився в обличчя Бонда, намагаючись передбачити його реакцію.

— Слухаю.

— У тому, що ми зустрілися в аеропорту, я вбачаю руку провидіння, — голос Дюпона звучав серйозно та щиро. — Я ніколи не забуду нашу першу зустріч у Руаялі. Пам'ятаю до останньої деталі все: вашу холонокровність, безстрашність, майстерність... — Бонд ретельно розглядав скатертину. Дюпону набридло просторікування, і він поспіхом додав: — Містере Бонд, я готовий заплатити вам десять тисяч доларів, якщо ви погодитеся залишитися тут моїм гостем, допоки не з'ясуєте, як той чорт Голдфінгер дурить мене в карти.

Бонд подивився прямо в очі Дюпону.

— Це дуже щедра пропозиція, містере Дюпон. Але мені треба якнайшвидше повернутися до Лондона. Не пізніше як за сорок вісім годин я маю бути у Нью-Йорку, щоб поспіти на літак до Лондона. Якщо завтра вранці та після обіду ви гратимете, як зазвичай, у мене

буде достатньо часу, щоб віднайти відповідь. Але ввечері, незалежно від того, допоможу вам чи ні, я поїду. Домовилися?

— Домовилися, — відповів Дюпон.

ЛЮДИНА З АГОРАФОБІЄЮ

Бонда розбудило шарудіння занавісок. Він скинув простирadlo, пройшов по товстому килимові до панорамного вікна, що займало всю стіну, відсунув штори і вийшов на балкон, залитий сонцем.

Чорні та білі плитки, складені у шаховому порядку, були вже теплими, навіть гарячими на дотик, незважаючи на те, що до восьмої ранку ще далеко. Із моря дув свіжий бриз, розправляючи прапори усіх держав світу на пірсі з приватними яхтами. У повітрі відчувалися вологість та духмяні запахи моря. Джеймс подумав, що бриз приваблює туристів, а на місцевих навіває тугу. Від нього іржавіють металеві предмети у домівках, вкриваються бурими плямами сторінки книг, псуються шпалери і картини, заводиться гниль в одязі.

Дванадцятьма поверхами нижче, в ідеально розбитих садах, поцяткованих пальмами та кротонами, з акуратно викладеними галечником доріжками, що вилися проміж пишними бугенвілеями, було порожньо. Немовби в уповільненій зйомці, як можуть робити лише кольорові, працювали садівники, рівняючи граблями доріжки та прибираючи опале листя. На лужку торохкотіли дві косарки, а на підстрижених ділянках працювали розбризкувачі, даючи рослинам живлющу вологу.

Прямо внизу під балконом, на якому стояв Бонд, у бік берега вигинався елегантною дугою клуб «Кабана» — дворівневі роздягальні під пласким дахом, на якому були розставлені стільці та столики, захищені яскравими червоно-білими парасолями. Вздовж периметра витягнутого плавального басейну олімпійських розмірів розмістилися шезлонги з матрацами, на яких дуже скоро влаштуються відпочивальники, всмоктуючи засмагу вартістю п'ятдесят доларів на день. Кілька служників у білих кітелях метушилися, вирівнюючи ряди шезлонгів, перегортаючи матраци й замітаючи вчорашні недопалки. А далі розстелявся довгий, із золотим піском пляж, на якому інші

служники чистили пісок, встановлювали парасольки та розкладали матраци. Спостерігаючи усю цю розкіш, не доводилося дивуватися листівці, яку Бонд знайшов у стінній шафі. Та листівка повідомляла, що перебування в люксі «Алоха» коштує дві сотні за добу. Джеймс швидко порахував: якби мусив оплачувати рахунок, його річної платні вистачило би тут приблизно на три тижні. Бонд посміхнувся про себе, пройшов до спальні, підняв слухавку й замовив розкішний марнотратний сніданок, блок «Честерфілду» та газети.

Коли Джеймс поголився, прийняв крижаний душ та одягнувся, настала восьма. Він вийшов до елегантною вітальні, де побачив офіціанта у фіолетовій із золотом уніформі, який сервірував сніданок на столику біля вікна. Бонд проглянув «Маямі геральд», передова якої була присвячена вчорашній аварії американської МБР²⁶ на розташованому неподалік полігоні на мисі Канаверал²⁷, а також несподіваній поразці фаворита на великих перегонах у Хаяліа²⁸.

Бонд опустил газету на підлогу, сів за стіл і з насолодою взявся до сніданку, розмірковуючи про Дюпона та Голдфінгера.

Робити якісь висновки зарано. Або Дюпон набагато гірший гравець, ніж сам себе вважав, що мало ймовірно, враховуючи його сильний і практичний характер, або Голдфінгер шахрай. Якщо Голдфінгер махлював у картах, хоча й не мав потреби в грошах, це означало, що він надбав свій капітал або на шахрайстві в картах або на якійсь більшій афері. Бонда завжди цікавили великі пройдисвіти, тому він із нетерпінням чекав зустрічі з Голдфінгером. Йому також кортіло розкрити страшенно успішний і водночас такий загадковий спосіб, за допомогою якого він роздягнув Дюпона. День обіцяв бути насиченим. Бонд підганяв час, щоби скоріше долучитися до гри.

Згідно з планом, він мав зустрітися з Дюпоном у парку о десятій. За легендою, Бонд прилетів із Нью-Йорка з пропозицією придбати в англійського холдингу пакет акцій канадської газовидобувної компанії. Оскільки угода конфіденційна, Голдфінгер не допитуватиметься про подробиці. Бонд мав запам'ятати лише три слова — акції, природний газ і Канада. Вони удвох піднімуться на дах клубу «Кабана», де відбудеться гра, і Бонд прочитає газету та попостерігає. Опісля ланчу, під час якого Бонд із Дюпоном мають обговорити «справи», процедура триватиме. На запитання Дюпона, що може знадобитися, Бонд

попросив надати йому майстер-ключ від апартаментів Голдфінгера. Він пояснив: якщо Голдфінгер — професійний шулер або навіть аматор, він має подорожувати із знаряддями свого ремесла: крапленими чи підрізаними колодами, механізмами для прихованого подавання карт тощо. Дюпон пообіцяв передати цей ключ при зустрічі в парку й не бачив труднощів роздобути його у директора готелю. Після сніданку Бонд дозволив собі розслабитись і просто помилуватися пейзажем. Робота, за яку він узявся, нітрохи його не турбувала, просто було цікаво. Саме такої розваги він зараз потребував, щоби змити осад місії в Мексиці.

О дев'ятій тридцять Бонд вийшов з номера, повештався коридорами на своєму поверсі, навмисне поплутав, щоби зрозуміти план готелю. Тоді, зустрівши двічі одну й ту саму покоївку, зупинився спитати дорогу і, доїхавши ліфтом, пройшовся «Ананасовою аркадою» торговельного центру. Пройшов мимо «Бамбукової кав'ярні», «Рандеву-бару», ресторану «Ла Тропікана», «кіткет-клубу» для дітлахів та нічного «Бум-Бум». Вийшов до парку. Дюпон у пляжному вбранні від «Аберкромбі та Фітч»²⁹ передав йому ключ від люкса Голдфінгера. Удвох вони неквапливо дійшли до «Кабана-клубу», подолали два коротких прольоти сходів і піднялися на дах.

Перше враження від Голдфінгера було шокувальним. На дальньому кінці даху, найближчому до будівлі готелю, лежав на шезлонзі, задерши ноги, чоловік. Із одягу на ньому були тільки вузькі жовті сатинові плавки, темні окуляри і пара широких крил з бляшанки, закріплених на шиї подібно до ошийника. Ці крила нависали над плечима і трохи загиналися догори.

Спантеличений Бонд запитав:

— Що це, в біса, висить у нього на шиї?

— Ніколи не бачили? — здивувався Дюпон. — Ця приспособа допомагає засмагати. Полірована жерсть. Відкидає сонячне проміння на ті місця, які зазвичай не засмагають — підборіддя й за вухами.

— Ну-ну, — хмикнув Бонд.

За кілька ярдів до розпростертої фігури Дюпон радісно і, на думку Бонда, занадто голосно гукнув:

— О, привіт!

Голдфінгер не ворухнувся.

Дюпон понизив голос і пояснив:

— Він глухий.

Підійшовши майже впритул, Дюпон повторив привітання.

Голдфінгер рвучко сів і зняв окуляри.

— О, привіт, — він відстебнув хомут зі шиї, акуратно поклав на підлогу й важко підвівся, уважно роздивляючись Бонда.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ